

AR GALIMA KALBĖTI APIE IŠPAŽINTYJŲ KALBĖTUSDALIKUS?

/ 36 /

Yra tekę girdėti, jog pasitaiko asmenų, ypač iš moterų tarpo, kurie labai lengvapėdiškai pasakoja kitiems apie išpažintyje girdėtus dalykus. Pasakoja, kritikuoja kunigo įsėjimus ar patarimus, juokiasi iš jų. Ir tai daro, atrodo tokie, kurie save dar vadina tikinciaisiais, tos pačios išpažinties eina dėsnai ir net nemano jos išjuokti. Kaip į tokį dalyką žiūrėti? Blogas jis ar geras? ar galima iš viso kalbėti apie išpažintyje girdėtus dalykus?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Išpažintyje gali būti įvairios medžiagos. Pirmoji medžiaga yra nuodėmė. Nuodėmės ir jų aplinkybės. Sunkios ir lengvos nuodėmės. Antroji medžiaga – mūsų pačių kunigui išskelti klausimai. Jie gali turėti, gali ir neturėti ryšio su nuodėmėmis. Trečioji medžiaga – kunigo pasiškinimai, patarimai, nuomonės. Suprantama, jog visa ši atgalios sakramento medžiaga yra nevienoda ir nevienodai ją la liečia išpažinties paslaptis. Čia užsimainiau apie išpažinties paslaptį. Reikia pastebėti, jog ji apima visa nam tik nuo vieno kryžiaus ženkle iki aito, nuo pradžios išpažinties iki jos pabaigos. Kas yra prieš tai ir po to, jau neįeina į išpažinties paslaptį.

Galbūt apie nuodėmes, yra aišku, jog išpažinties paslaptis pirmoje eilėje jas liečia. apie savo penitento nuodėmes, kunigas niekam negali pasakoti, nebent sutikus pačiam penitentui. Pats penitentas apie jas gali pasakotis kam ~~ž~~ tik nori, bet žinoma,

ne piktais tikslais. "Eigu žmogus pasakosis apie savo paleistuvystes ar vagystes tikslu kitus į tai įtraukti, tai nors jis tas nuodėmes bus išpažintyje sakęs ir gavęs išrišimą, jis darys naujas tokias nuodėmes, jeigu blogu tikslu jas pasakos kitiems. Čia turime mintyje tik su kokiuo tikslu gebu tikslu jų kam nors iš reikalo papasakojimas. Nuodėmklusis net ir su geru tikslu ir tikram reikale negali to daryti, pav., išpažinties medžiagą panaudoti pamokslui, tiesioginiai. Netiesioginiai, tai yra taip, kad iš tokio pavertojimo neišaiškėja penitentas, galima. Sakysime, kaip ir aš dabar jums kuriu netikrą išpažintį pavyzdžius, iš kurių jūs negalite sužinoti, kas panašiai yra nusidėjęs, nors taip, bendrai imant, gali pasitaikyti.

Penitento iškeliami klausimai, jeigu jie neturi jokio ryšio su pasakytomis nuodėmėmis, neįeity į išpažinties paslaptis ir pasakymas kitam, kad toks ir toks klausimas buvo keliamas išpažintyje, dar nebus išpažinties paslapties išdavimu. Panašiai bus ir su kunigo pasiškinimais, patarimais, jo nuomonėmis. Tačiau čia tuojau iškyla klausimas: ar dėl kitų aplinkybių toks pasakojimas kitam yra leistinas? Čia jau reikia žiūrėti tų aplinkybių.

Sakysime, kunigas davė dėl to ir dėl to įspėjimą. Žmogus nueina pas savo draugą ar draugę ir pasakoja, ką jam kunigas tuo klausimu pasakė. Sakysime, jis yra susimetėlis ir tas draugas toks pat susimetėlis ir nebori savo reikalų sutvarkyti. Suprantams, jog kunigo pareikalavimas skirtis ar tvertutis nei vienam jų netinka. Kol jie kunigo nuomonės tuo klausimu negirdėjo, gyveno su nuodėmėje ir viskas. Tai išgirdo nuodėmklusio pastabą, kuri abiems ne prie širdies, toks pasipaskojimas gero tikslo jau nebeturi. Jie

abu imo kunigą kritikuoti, aiškintis sau, kad jis per griežtas, kad Bažnyčia čia per daug reikalaujanti ir t.t. Ir taip išpažintis, vietoje gero, pradeda nešti blogą ir tai ne tik tam, kuris josėjo, bet ir jo bičiuliui, kuriam taip neigiamai nupasakoja išpažintyje girdėtą dalyką. Kitas dalykas tai būtų pasakoti geru tikslu. "akysime, jie gerai nenumanė, kad susidejimas yra tikra nuodėmė, neteisėtas gyvenimas motrystoje. Kai draugas nupasakojo ir pasiūkino ne tik sau, bet ir jam, kaip iš tiesų reikalas yra, jiedu abu iš to gavo gerą pamoką. Vietoje vieno pamokymo gavosi du ir abu efektyvus. Tas pats gali būti ir dėl kunigo nuodėmklausio paterimų, dėl jo nuomonių ir pan.

Bet žmonės čia retai dėl gero pasakoja si tokius sleptus dalykus kitiems. Eigu jau jie imo pasakotis, tai dažniausiai ne su geromis mintimis. Yra tam tikra moterų rūšis, kurios tai ypač mėgsta daryti. Jos eina išpažinties pas įvairius kunigus ir mėgina, kaip jos sako; jų mokytumą, šeiminingumą, sumanumą ir t.t., o paskui tarp savęs dalijasi išpuodėmis. Būna ir taip, kad tyčia jos lygina vieno nuodėmklausio nuomonę su kito dėl to paties klausimo ir su pasigardžiuviu konsultuoja, kad jos nevienodos: vienas sako, kad galima, kitas kad negalima; vienas sprendžia labai griežtai, kitas – pro pirštus leidžia. Ir tada padaro išvadą: kunigai patys nežino, kaip čia iš tiesų yra. O iš tiesų ne kunigai nežino, o jos. Juk kunigui užtenka tik ne taip reikalą nupasakoti ir jis padarys kitokią sprendimą. Juk čia yra teismas. Šip kiekvienam, taip ir šiame teisme viskas priklauso nuo daugelio kitų dalykų. Pagaliau, kur galima, kiekvienas nuodėmklausis turi savo nuomonę, savąjį požiūrį ir t.t. Tokios kumutės išpažintį tada paverčia ne savo nuodėmių išpažinimo ir atleidimo sakramentu,

o savo pramogos dalyku. Kunigų nuomones jos teisia, jas skirsto į geras ir blogas, pačios nusprendžia kurių joms laikytis, kurių ne; kuriuos patarimus priimti, kuriuos atmesti. Žodžiu, išpažintyje joms nelieka nieko švento, nieko ne jų, nieko nuodėmklausio, o viskas jų; ir nuodėmės jų, ir patarimai jų, ir išpėjimai jų ir visa kita, išskyrus tik išrišimą. Bet ir dėl to išrišimo jos ima spręsti. Juk būtinai tokios pasisako draugei, kad išrišimo negavo ir dėl ko. O paskui, žinoma, sibi ai nutelsia nuodėmklausį, kaip neteisingai pasielgusį.

Jums turbūt, jau aišku ir taip, kad toks pasakojimasis, kas išpažintyje yra girdėta ne tik blogas, bet stačiai niekšiškas, nes jis išpažintį visiškai išniekina. Nuodėmklausis joms ar jiems čia pasidaro tik paprasčiausiu mulkieliu, kurį galima visai išlankstyti... Jis jau nebėra tokiamas Bažnyčios atstovas, jų teisėjas ar vyresnysis.

Štai, iš viso šito išveda tokia: girdėto išpažintyje geriau iš viso niekam nepasakoti, neskiriant nieko į rūšis, kas čia galima ir kas ne, ir kada galima ir negalima... Tuo būdu išpažintis išlaikys ir mums ir kitiems skaistesnę aureolę ir visada ji mums strodys šventą. O kaip tik ją pradėsime vaikoti po pakampes, tai, viena, nuodėmės dėl to, manau, neišvengsime, bet svarbiausias, ji pati mums pasirodys nebe šventas dalykas. Tokiu gi atveju, kada galima reikis pasakoti apie išpažintyje girdėtus dalykus labai maža, o gal ir iš viso nėra, jei žmogus to nenori. Patys gerbkime savo pasleptį, kurią net mirties kaina iške gerbti Bažnyčios savo tarnams. Amen.